

[C. O. Pedersen.]

mig, at der var to, det forekommer mig, at der ogsaa var et med Hensyn til Invaliderne. Men selv om det nu kun drejer sig om eet Ændringsforslag, siger jeg alligevel, at det er oprigtigt talt et usædvanligt Skridt, at en Minister, allerede før første Behandling er halvvejs gaaet til Ende, bebuder Ændringsforslag til sit eget Forslag, fordi man har kritiseret dette Forslag. Det er et usædvanligt Skridt, som jeg ikke tror at have oplevet Sidestykke til i de ganske vist ikke saa forfærdelig mange Aar, jeg har siddet paa Rigsdagen. Og nu skal jeg ikke være den højtærede Ministers Raadgiver, det falder mig slet ikke ind, men det forekommer mig alligevel, at med al den Sagskundskab, som jeg erkender han er i Besiddelse af, saa viser Ministeren dog her et ualmindeligt Tegn paa Svaghed. For det er dog noget, enhver kan se, at naar Ministeren nu bebuder Ændringsforslag til sit eget Forslag, saa er det, fordi han er bange for en Agitation fra de Kredse, som jeg nu har peget paa kunde blive ramt. Men det er ikke et Standpunkt for en Minister, og en sagkyndig Minister. Han skal være stærk Mand og sige, at saaledes er det rigtige. Det kunde jeg forstaa, det var et Standpunkt, jeg kunde respektere, men i Stedet for siger Ministeren først: nu kommer vi med dette her af Hensyn til Oppositionen, og bagefter, naar Oppositionen kritiserer det socialdemokratiske Partis Stilling i Fortiden, kommer Ministeren og siger: nej, nu vil jeg stille Ændringsforslag til mit eget Forslag. Det kan Ministeren slet ikke selv staa sig ved; jeg sætter alt for megen Pris paa Ministeren til, at jeg ikke skulde fraraade det allerede nu.

Den højtærede Minister kom derefter ind paa Afsnittet om Invalide- og Aldersrenten, og Ministeren sagde, at jeg havde rettet Bebrejdelser imod ham og imod Socialdemokraterne, fordi deres Stilling ikke var i Samklang med Fortiden, men navnlig min Omtale af disse 7 Ø. var Ministeren meget pikeret over, og det samme var den ærede Ordfører. Ministeren sagde for Resten til mig, at jeg slet ikke kunde være det bekendt, som jeg havde fremdraget om disse 7 Ø. Ja, jeg skulde nu egentlig tro, at jeg daarligt kunde være bekendt at lade være, naar jeg havde set det; men maa jeg dernæst sige endnu en Gang til de Herrer af Regeringspartierne: vi drøfter jo ikke her Taksterne, nej, det, vi drøfter, og det, som giver disse 7 Ø. Interesse, det er det ærede Medlem Hr. Holger Larsens tidligere Standpunkt. I Løbet af 6 Aar,

eller i hvert Fald i Løbet af de sidste 3, har det ærede Medlem gentagende talt om, hvorledes vi sultede Aldersrentenyderne — og der var ikke gjort nogen Forskel paa dem i København og dem paa Landet; den bliver gjort nu i Dag, fordi der sker Forhøjelser paa Landet. Den ene Gang efter den anden har det ærede Medlem Hr. Holger Larsen paa Socialdemokratiets Vegne foreholdt os, hvor haarde vi var overfor Aldersrentenyderne, og op imod Valget skulde jeg dog endelig ogsaa tro, at dette Socialdemokraternes Standpunkt gjorde sin Virkning. Og saa er det altsaa, jeg stiller disse 7 Ø. op overfor de Herrers Fortid, for disse 7 Ø. er Resultatet — det vil sige, det er nu ikke Resultatet for dem alle sammen; jeg var forleden Dag saa venlig ikke at tage det daarligste Resultat, jeg har slet ikke været saa slem mod de Herrer, som man vil gøre det til, for tager vi endelig f. Eks. en enlig Kvinde her i København, faar hun jo ikke en Forhøjelse paa 7 Ø., nej, hun maa nøjes med en Forhøjelse paa 4 Ø., mere kan det ærede Medlem Hr. Holger Larsen ikke afse til hende nu. Nu har jeg indrømmet de ærede Medlemmer, at paa Landet sker der en Forhøjelse, og hvis vi skulde drøfte Taksterne, kunde vi udmærket drøfte denne Udjævning mellem By og Land, mellem København og Landet, det vil der intet være i Vejen for. Det skal vi imidlertid aldeles ikke drøfte nu, men da man nu endelig har rørt ved det og ved Princippet, vil jeg gerne have Lov til at give endnu et lille Supplement, baade til de 4 Ø. og til de 7 Ø., for at man kan se Tendensen i det, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen nu gaar ind for. Se her i København, har jeg sagt, faar et Ægtepar 54 Kr., og det bliver altsaa 7 Ø. pr. Dag til hver, men hvis man tager et Ægtepar i København med en Indtægt paa 4 000 Kr., faar de en Forhøjelse, ikke paa 7 Ø. for hver, men paa 45 Ø. for hver. Medens de, der ingen Indtægt har, faar denne Forhøjelse paa 7 Ø., faar de, der har en Indtægt paa 1 000 Kr., en Forhøjelse, der er omtrent 7 Gange saa stor. Jeg siger det, fordi de Herrer saa ofte har bebrejdet os, at vi navnlig var haarde mod dem, der intet havde, dem var vi værst imod. Nu peger jeg paa dette her og henviser til den Tabel, der er i Forslaget, og saa skal jeg overlade til de Herrer at regne det efter, om ikke disse Tal skulde stemme. Nu interesserer det mig ikke saa meget, naar det ærede Medlem Hr. Holger Larsen begynder at operere med 4 forskellige Tillæg og deriblandt det 5 pCt.'s